

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

גליון. העולם הזה: שהופיע השבוע לפני 25 שנה הביא תיאור בדימוי של מלחמה דימוינית — מלחמת-עולם בין המזרח למערב, שבה מוסקום בן שאר כליה-משותפת העתידיים גם טנקים מעופפים, ובה רק שתי ארצות השומרות על ניטראליות: שווייץ ומצרים. במדור: עולם קטן רואינה אנה שנה, האחרות זה 13 שנה על התלבושות בתיאטרון הבימה: עד להצגת הבכורה אני עושה את השמלות צרות-צורת, ואחר-כך אני מרחיבה אותן, כי לפני הבכורה כולן מתרצצות עצבניות, לא אוכלות ואז הן רותות יותר. אחר כך הן מתרגלות ומשמיינות. במדור: מיכתבים לרותי נתנה רקדנית באלט צרפתית ובלונדית עצה ריחנית: בלונדית הייבת להפיק ריח נפלא. אני משתמשת

בכמויות קטנות של בושם יקר, במקום ענני בושם זול. השער הקדמי: דיווח על הקרב בצפון — פעולת-תגמול של חיילי גולני בתוואסיק, כפר סורי ששכן מעל לתל-קציר. הפעולה נועדה למנוע מן הסורים לעבר איזור מריבה מסור. בשער האחורי: נעמי אדווה, היסאית רבתיכישרונות בת 22 — דיוגת, דוגמנית, שחקנית הוקי וקוסמטיקאית — שבזכות יכולת הצלילה שלה זכתה לתואר "בינת אלי-אבלים" (בת השטן) מדיגייה הערבים של היסה בחוף הקאזינו של בת-גלים.

העולם הזה



העולם הזה 1167 התאריך: 3.2.1960



הישראלית הממוצעת חמש וחצי לירות מתקציבה בעשן הסיגריות, הסיגארים והמיקטורות. מדי שנה צורכים אזרחי ישראל יותר מ-2200 טון סיגריות, 35 טון טבק להרחה, 10 טון של טבק למיקטורות וחמישה טון של סיגארים. לפי סטטיסטיקה בלתי-רשמיית, כל מבוגר רביעי בארץ נוהג לעשן. במישאל-בזק בין אישים, ניסו כתבי העולם הזה לעמוד על מינהגיה העישון המקובלים: יגאל ידין, פרופסור לארכי-אולגיה; "אני מעשן מיקטורת. כל יום

כיום, 25 שנה יותר מאוחר ממשיכה הזמרת רוזה לעשן. אבל מהו תלוי בנסיבות. בתקופה שהוריה אושפזו בבית-החולים הירבתה לעשן, אך כאשר היא הולכת להבדיל, לתיאטרון, היא איננה מעשנת כלל. די לה בתענוג של התיאטרון. וחוף מאז היא שרה, כשהיא מוציאה את סיגרית הטיים התורנית מפיה. מארקז, הכל בסדר." גם שחקנית התיאטרון הוותיק פינקל ממשיך בשלו. הוא, לדבריו, עוד מקלקל מדי פעם סיגריה. אבל עכשיו זה כבר תלוי במצב-הרוח שלו. בכל מיקרה, הוא אינו בולע את העשן, ובכלל. "אם לעשן, אני מעדיף לעשן על הבימה, במיסגרת התפקודי"

קולנוע עיגול השנור

הישראלי הממוצע, מגיל 15 ומעלה, הולך 24 פעם בשנה לקולנוע. בכל הזמנות כזאת הוא תורם שתי פרוטות, הכלולות במחיר הכרטיס, לקרן הקיימת לישראל. תרומה של חמש אנורות לשנה אינה נראית כלי-כך חשובה לאורח, אולם לקרן הקיימת מכניסים 30 מיליון המבקרים בבתי הקולנוע. מדי שנה, סכום של 60 אלף ל"י, סכום שאין להתבייש בו. בימים הקרובים תצטרך הקרן הקיימת לחוקק סעיף זה מטור הכנסותיה. אחרי השינוי שחל בחלוקת המטבע הישראלי, שוב אין הפרוטות קיימות. מאז השינוי — שלפיו אין עוד אלף פרוטות בלירה, כי אם מאה אנורות בלבד — הוריעו כעלי בתי הקולנוע לקרן הקיימת, כי אינם מוכנים לגבות מיסים במטבע שאינו קיים.

בסוקי השבוע יש להם בעיה

רויד בן-גוריון: "לקרוא את התנ"ך באנגלית זה כמו לנשק דרך מיטפתח". הפיליטונאי יוסף (בן-גן) ויניצקי, על החלטת ועדת-העורכים לאסור את פירסום המלה אוס ב-עיתונות: מעניין אך יודיעו עכשיו העיתונים על נחיתת-אוס.

יול ברינר אינו חושף את הקרחת ריד בן-גוריון אינו מנשק דרך מיטפתח

הרופאים בנית-החולים הדסה נאלצו לתפור את פניה של אסתר. יעקב יצא רק בפצעים קלים. הוא נפל ישר על גופה של אסתר. "סוף-סוף היא תוכל לנוח קצת", אמרו שכניה של אסתר. הם טעו. יומיים אחרי שהובאה לנית-החולים,

מישאל בזק אין עשן בלי סיגריות מדי חודש מעלה המישפחה

לובסטר בחיפה, קיפוד בדיזנגוף



אדווה 1985



אדווה 1960

ממותק. תצטופמי קצת. היום הבאתי נייר קטן" ויספורים. את הכסף האמיתי החלה עושה כאשר גילתה את הלובסטרים, מאכל-התאווה לאינני-החך. ב-1960 רצתה נעמי להיות מאפרת תיאטרון וקולנוע, ומה שלא סיפק לה הדיג הרווחה בדוגמנות-ציור. היא דיגמנה למרסל ינקו וגם לחוג נשות-הגבר על הכרמל. עד שיום אחד אמרה לה אחת מהן: "מותק, תצטופמי קצת. היום הבאתי נייר קטן". המריט האהוב על נעמי באותם ימים היו דגים מבושלים ביין לבן, סרטנים ואפרסקים. והיא שנהא מאוד את רחוב דיזנגוף התל-אביבי (טוב להיות שם שעתיים. אבל להיות שם? אלוהים!). היום חיה אדווה לא הרחק מדיזנגוף, ואחרי ששמה קניט במשך שנים את העיתונים. בסיפורים על קשריה ועל הצלחותיה, היא עתה עיתונאית, המבלה עדיין שעות רבות בטיפול בחיות-הבית הרבות שלה.

ב-1960 עוד היתה נעמי אדווה, הדייגת התת-ימית היחידה בארץ. אבל כבר אז היתה משוגעת על חיות-בית, ובדרך-כלל לא היו בביתה חיות-ימיות משלושה כלבים ושיבעה חתולים (אם כי היו גם ימים, שבהם אספה לביתה 21 חתולים בעת ובעונה אחת).

בהזדמנות אחרת גם ניסתה את מזלה עם קיפוד מקומי ועם קוף מובא. אלא שהקוף, עשה צרות נוראיות בבית, קרע וילנות, הדליק גפרורים ושרף מפת-שולחן, ואז היא העבירה אותה לגן-החיות.

אהבת-החיות היא נטיה מישפחתית אצל נעמי. אחיה הצעיר, למשל, החזיק צינצנת שבחדרו עקריים צהובים חיים.

את הקאריודה האמיתית שלה החלה נעמי אחרי השירות בצבא, שבו היתה נהגת. היא גילתה את עולם הדיג והגיעה לשלל יומי של עשרה קילו חזירי-ים; חתוליים; כריש-חול; דאורים; סרגוסים

אורחים קרחת על הגבול

שעה שהגבול הסורי געש סביב שאלה של עיבוד-קרקעות, היה הגבול הידני טרום כביעית פליטים. אלא שלא כמו בתל-קציר, תיקתקו בשער-מנדלבאום (מעבר הגבול בין ישראל לירדן, בלב ירושלים) המצלמות, לא המיקלעים. בין שני הבטון, שנועדו לחסום את מעבר הגבול בפני טנקים, ניצב צוות של מסריטי טלוויזיה, ובמרכזו כוכביה-קולנוע יול ברינר. הי קרחת המפורסמת ביותר בעולם העמי. זה את עצמה לשירות פליטי העולם. אלא שהשירות לא הרחיק לכת עד כדי גילוי הקרחת. ברינר בא חבוש מיגבעת טירולית ירוקה, הצטלם כשהוא חבוש מיגבעת, וחזר לשטח ירדן כשהמיגבעת עדיין תקועה על ראשו. צלם-עיתונות ישראלי ביקשו, מעבר לגבול, להסיר את המיגבעת. ברינר חיך את חיכוכו המפורסם של מלך סיאם והשיב בשלילה. שאלת שליח. ברינר היה גם כלבנון וברצועת עזה, אך בשער-מנדי דלבאום הוא נפגש עם שדרן הטלוויזיה אד מורו, להסרטת קטע נוסף עבור תוכניתו של מורו על בעיית הפליטים. שאל מורו את ברינר: "לאילו מסקנה הגעת, אחרי סיורך במחנות הפליטים הערביים?" השיב ברינר: "הגעתי למסקנה שהם כבר התייאשו מלחזור אי-פעם לבתיהם הקודמים. נשאלת עתה השאלה: מה מוכנה מדינת ישראל לעשות — מ'כחינה מדינית ומעשית — כדי לפתור את בעייתם?"

אסונות חזרה למעגל

אסתר כהן היתה אחת הפעילות שבנערות רחוב בן-יהודה והטיילת הי תל-אביביים. הצעירה בת ה-19 פיר-נסה, כארבע השנים האחרונות, מאז שעזבה את בית הוריה, את יעקב בן אברהם (24), העובדה שיעקב היה נשוי ואב לילדים לא הפריעה לה. בהנהגתו המיקצועית שיגשג עיסקם המשותף. מינהגונה היחידים שירדה אסתר היו בנית-הכלא. כשהיתה משתחררת, היתה ממהרת לחזור אל יעקב, הוא אומנם היה מכה אותה מפעם לפעם, אבל היא התגאתה בעובדה שנשאר נאמן לה. הלכה אחריו ממלון למלון. ישר על הגוף. השבוע קבע הזוג את תחנתו במלון גוטליב שברחוב אהרון-סוקו. עם הדירה החדשה בא גילוי חדש. לאסתר התברר שיעקב שוב אינו נאמן לה. כליל שבת בחצות, כאשר בא יעקב לחדרה, היתה תגובתה של אסתר: "לא! דיו עוזב אותי במנוחה!" כך היא עקקה לעברו ונמלטה אל המירפסת. כשהיא נאזות במעקה, יעקב רדף אחריה ו-ברגע שבו הוא ניסה לנתק מהמעקה, שמעו השכנים חבטה עמומה. המירפסת הרועה התמוטטה והשניים נפלו לרחוב מהקומה השנייה.